

“תערוכות בתל-אביב” / הארץ / 26.7.63 / תע' יחיד / גלריה “צ'מרניסקי” / תל-אביב

תערוכתו של אורי אליעז היא לו תערוכת יחיד ראשונה וכבר בתערוכה ראשונה זו מתגלה אליעז כצייר רגיש בעל כוח אמוציונלי רב - גם אם הוא אך בראשית דרכו הציורית. נושאי של אליעז הם ילדים, צעצועיהם ועולם הדמיון והפיוט האופף אותם. אין זה עולם הילד כפי שהוא נראה ע"י הילד, אלא יותר עולם הילד כפי שהמבוגר-הצייר מדמיינו לעצמו, בשאבו מזיכרונותיו האישיים ומעיניו הפקוחות-סקרניות של ילדו. זהו עולם שהפנטאסיה והעיטור משמשים בו יחדיו, כשהם טובבים סביב לציר המרכזי של דמות הילד.

אורי אליעז אינו צייר ליניארי, ועיקר כוחו בבניית משיכות מכחול המעצבות את הצורה בעזרת כתמי צבע וארגונים. טבעי, איפוא, הדבר, שבציורים הנסמכים בעיקר על רישום או על הגדרה צורנית ליניארית בכלל, מצליח הצייר פחות מאשר באלה הבנויים על משיכות המכחול. מבנה ציורי מורכב הבנוי כולו ממשיכות מכחול, הוא משימה כבדה גם לצייר בעל ניסיון רב, ורק טבעי הוא שצייר צעיר ינסה לעשות כמה “קיצורי דרך”. קיצורי דרך אלה נעשים ע"י אליעז בשני אופנים: שימוש רב מדי בגווניו של הצבע האפור והתחמקות (בחלק מהציורים) מיצירת רקע בעל מבנה צורני, הנובע מאותו מבנה שבו נתפס המוטיב המרכזי של הציור. לשם דיוק, יש לציין, שגם במסגרת השימוש הרב מאוד באפורים - שהינם מטבעם צבעים נייטרליים ובלתי-מחייבים - מופיעה גם בצבעים אלה לעיתים

קרובות משיכת מכחול וגישה, המשווה להם - אם לא תכונה צבעונית - לפחות ערך צורני. עם כל האמור לעיל, בהתחשב בכך שזו תערוכת יחיד ראשונה, נראות כל ההערות כהקפדה חמורה מדי, שמטרתה יותר לעמוד על סכנות הטמונות לפתחו של הצייר מאשר להעיר על ליקויים למעשה. תערוכתו של אורי אליעז היא לכל הדעות תערוכה העולה בהרבה על הרמה המקובלת של תערוכות יחיד ראשונות, ומפגינה ציור בעל יכולת ורגישות.

יואב בראל, בין פיכחון לתמימות: על האמנות הפלסטית בשנות ה-60 בתל אביב, מוזיאון תל אביב לאמנות, 2004